

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 73 0 К 023621 19 Квлз
Бања Лука, 07.05.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Обрена Бужанина, Горане Микеш, Даниеле Миловановић и Биљане Томић као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног З.Ч, због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката Ф.Н. из Б., поднијетом против правоснажне пресуде Окружног суда у Бањалуци број 73 0 К 023621 19 Кж од 17.10.2019. године, у сједници вијећа одржаној дана 07.05.2020. године, донио је

ПРЕСУДУ

Уважава се захтјев за заштиту законитости браниоца осуђеног З.Ч., укида се пресуда Окружног суда у Бањалуци број 73 0 К 023621 19 Кж од 17.10.2019. године и предмет враћа том суду на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањалуци број 73 0 К 023621 19 Кж од 17.10.2019. године одбијена је жалба браниоца оптуженог З.Ч и потврђена пресуда Основног суда у Котор Варошу број 73 0 К 023621 16 К од 27.09.2017. године, којом је оглашен кривим оптужени З.Ч., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, („Службени гласник Републике Српске“ број: 49/03, 108/04, 37/06, 70/06, 73/10, 1/12 и 67/13, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен је на новчану казну у износу од 1.300,00 (хиљаду и три стотине) КМ, коју је обавезан платити у року од четири мјесеца од дана правоснажности пресуде, те је одређено да ће се ова казна, ако не буде плаћена у року утврђеном у пресуди, замјенити казном затвора тако што ће се сваки започетих 100,00 КМ новчане казне рачунати као један дан затвора.

Оптужени је обавезан плати трошкове кривичног поступка у укупном износу од 1.727,30 КМ и паушал у износу од 150,00 КМ, а оштећени Г.Ч., И.С., П.Ј., Ч.М., Н.Р. и В.М. су са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) благовремено је поднио бранилац осуђеног, адвокат Ф.Н. из Б. због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) Закона о

кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број: 51/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту ЗКП РС), с приједлогом да се исти усвоји и побијана пресуда преиначи или укине и врати на поновно одлучивање.

У одговору на Захтјев замјеник главног републичког јавног тужиоца Светлана Брковић је оспорила основаност Захтјева и предложила да се исти одбије у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС .

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, примјеном одредби члана 354. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Ограничењима из става 2. цитиране законске одредбе искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, те ако наведене повреде материјалног и процесног закона нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Ограничењима из става 3. исте законске одредбе искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Захтјев браниоца осуђеног је поднесен по оба наведена законска основа, а повреде процесног и материјалног закона које представљају законски основ побијања правоснажне пресуде овим ванредним правним лијеком су биле изнесене и у жалби браниоца оптуженог на првостепену пресуду.

Основан је приговор Захтјева заснован на тврдњи да је у поступку доношења побијане другостепене пресуде повријеђено право на одбрану оптуженог на начин што другостепени суд није размотрио приговор жалбе браниоца оптуженог којим је указано на повреду права на одбрану у првостепеном поступку о облику неприхватања наведеног доказног приједлога одбране.

Наиме, када се ради о одлуци суда више инстанце донесене у поступку по жалби на првостепену пресуду, од суштинског значаја с аспекта права на одбрану и права да дјелотворан правни лијек, је то да је другостепени суд прије доношења одлуке по жалби размотрио све релевантне жалбене приговоре на првостепену пресуду и навео разлоге у образложењу пресуде за њихово неприхватање. Овакво правно схватање произилази између осталих и из одлука Европског суда у предмету *Хелле против Финске*, 1997-VIII, те Уставног суда БиХ у предмету *АП 2137/14* од 15.04.2015. године.

У конкретном случају, из разлога побијане другостепене пресуде (на страни 2. пасус 4.) произилази да другостепени суд није прихватио жалбени приговор браниоца оптуженог заснован на тврдњи да је ожалбеном првостепеном пресудом повријеђено право на одбрану, образлажући да жалба није навела у чему се огледа битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (повреда права на одбрану). При томе је другостепени суд превидио, на што Захтјев оправдано указује, да је ова жалба (на страни 2.) недвосмислено прецизирала да се жалбени приговор о

повреди права на одбрану огледа у одбијању приједлога одбране да се фотографије мјеста незгоде, које су сачинила трећа лица, уврсте у доказни материјал као доказ одбране.

Дакле, из тако конципираног садржаја образложења побијане другостепене пресуде произлази да приликом доношења те пресуде другостепени суд није размотрио све релевантне приговоре жалбе браниоца оптуженог, па је на тај начин у жалбеном поступку почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), како се то поднесеним Захтјевом браниоца осуђеног правилно тврди.

Из изнијетих разлога овај суд налази да је поднесени Захтјев браниоца осуђеног основан, ради чега је у смислу одредбе члана 356. ЗКП РС одлучено као у изреци ове пресуде, тако што је укинута пресуда Окружног суда у Бањалуци број 73 0 К 023621 19 Кж од 17.10.2019. године и предмет враћен том суду на поновно одлучивање по жалби браниоца оптуженог изјављеној против пресуде Основног суда у Котор Варошу број 73 0 К 023621 16 К од 27.09.2017. године.

У поновном поступку другостепени суд ће одлучујући о тој жалби отклонити повреду поступка на коју је указано овим рјешењем, тако што ће размотрити и оцјенити све релевантне жалбене приговоре у погледу оспорених чињеничних и правних питања, а одлуку донесену по жалби ће, у зависности од резултата оцјене свих релевантних жалбених приговора, образложити примјеном одговарајућих одредби члана 304. ЗКП РС.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић